

Tanítás az ukrán Drevka Gábor Magyar Tanulmányi Központjában

Nagyon nehéz a lelkem, nem tudok mit kezdeni ezzel a helyzettel. Azt gondoltam nem tudnak semmi olyat kitalálni, ami miatt elhagynám Kárpátalját, de ezzel meglőtték – válaszolta kárpátaljai barátom, mikor a szégyenletes kijevei döntés után megkerestem.

Alighogy leadtam a múlt heti lapzárta előtt cikkemet – amelyben beszámoltam Önöknek a háromezer új kárpátaljai magánvállalkozásról, és a szép számmal növekedő magyar osztálylétszámokról a Felső-Tisza mentén –, a kijevei parlament törvénybe foglalta nyílt asszimilációs törekvését. Amennyiben Petro Porosenko ukrán elnök jóváhagyja az új oktatási törvényt, úgy innentől kezdve megszűnik az anyanyelvi oktatás közép- és felsőfokon Ukrajnában minden nemzetiség számára. Márpedig biztosan alá akarja írni, hiszen azonnal üdvözölte, hogy a Legfelsőbb Tanács második olvasatban is elfogadta azt.

Minden túlzás nélkül azóta az életünk minden egyes órájában előjön ez a téma – folytatja barátom, aki négy gyermek édesapja.

Sokakkal beszélgettem erről az utóbbi napokban, zömében 30-40 körüli házaspárokkal. Mindenki azt mondja, hogy ez a vége. Kárpátalja elesik. Azok, akik eddig csak egy kicsit is vacilláltak, hogy maradjanak-e vagy menjenek, azoknál most a mérleg a menjenek felé billent. Egy biztos, hogy ha nem engedik a gyermekemet magyarul taníttatni, akkor mi is megyünk. Egyszerűen nem marad más kiút, ezrek hagyhatják el Kárpátalját.

Az sem megoldás, hogy 8. osztályig itt tanuljon, majd átírássam egy magyarországi iskolába és így teljesen kikerüljenek gyermekeink szülői nevelésünk alól. Itthon nem marad ugyanis semmilyen lehetőség az anyanyelvi továbbtanulásra. Ha áttérnek az ukránra és mégis Magyarországon képzelik el a továbbtanulásukat, akkor megint csak hátrányba kerülnek, mivel az alapokat makogva tanulják meg ukránul, mármint ha bármit is megtanulnak.

A keserűség teljes mértékben érthető, a helyzet valósággal kilátástalanná vált minden magyarságát valamire tartó kárpátaljai ember számára. Azt már megszoktuk, hogy az őshonos

magyar kisebbségek jogait nap mint nap sárba tiporják a környező országokban (lásd a marosvásárhelyi iskolaügyet), de ilyen jogfosztást még a Szovjetunióban sem kellett elszenvedniük határon túli honfitársainknak.

Területe zsugorodik, gazdasága végórát éli, népessége rohamosan fogy, mégis nekimegy többmillió nemzeti kisebbségeinek ez az Ukrajnának nevezett tákolmány. A legfelháborítóbb az egészben az, hogy a Nyugat természetesen nem emelte föl a szavát a mai napig, tőlük aztán Kijev így is tarthat az Európai Unió felé, Brüsszelben csak az afrikai és ázsiai bevándorlók vagy a homoszexuálisok jogaival foglalkoznak. Amíg egy bangladesi több ezer eurót bezsebel a nagy semmiért Berlinben, a rendőrök rá sem mernek nézni, vígan éli világát a saría szerint valamelyik no-go zónában, addig egy becsülettel dolgozó, Kijevnek adózó ungvári magyart a legalapvetőbb jogaitól is megfosztanak.

Egyetlen reményünk a magyar külpolitika évtizedek óta nem tapasztalt bátorsága és folyamatos kiállása nemzettársaink mellett, még szerencse, hogy most nem Jeszenszky Géza a külügyminiszter. A minap Magyarország nem járult hozzá, hogy Románia és Horvátország csatlakozzon az OECD-hez (Gazdasági Együttműködési és Fejlesztési Szervezet), amelynek mi 1996 óta vagyunk a tagjai. Románia esetében a marosvásárhelyi katolikus iskola ügyével, Horvátország esetében pedig a MOL horvátországi beruházása körül kialakult helyzettel, valamint a MOL vezetőjével szembeni horvát magatartással indokolta a külügy a támogatás megtagadását. A határozott magyar lépésre némileg meg is szelídültek a románok és a horvátok.

Kijev gyalázatos döntése után pedig Szijjártó Péter berendelte a budapesti ukrán nagykövetet is, hogy személyesen tudassa vele: magyar diplomata ezután nem támogathat semmilyen ukrán kezdeményezést. A külügyminiszter ezenkívül levélben fordult az EBESZ főtítkárához, az EBESZ nemzeti kisebbségi főbiztosához és soros elnökéhez. Hasonló módon sürget intézkedést az ENSZ emberi jogi főbiztosánál, az ET főtítkáránál, valamint az unió szomszédspolitikáért és csatlakozási tárgyalásokért felelős biztosánál.

Szijjártó Péter azt nyilatkozta, nem tudják másként értelmezni ezt a helyzetet, mint hogy Ukrajna hátba szúrta Magyarországot. Hazánk volt a lehangosabb támogatója az ukránok vízummentességének, elsőik között ratifikálta a társulási megállapodást, és geopolitikai helyzetéből fakadóan némi rizikót is vállalva gázt szállított Ukrajnának, 2600 ukrán gyermek üdültetését biztosította, 600 millió forint értékben pedig humanitárius akciókat indított. Van abban is némi cinizmus, hogy ez a döntés „éppen véletlenül” az után született meg, hogy a vízummentesség és a társulási megállapodás ügyében minden európai ratifikációs folyamat végbement.

Márle Tamás : Kárpátalja nem veszhet el!

Írta: Administrator

2017. szeptember 19. kedd, 08:39 -

A helyi magyarok és Budapest mellett Kárpátalja ukrán kormányzója, Hennagyij Moszkal is kérte már Petro Porosenko elnököt, hogy ne írja alá a minden létező megállapodásnak ellentmondó, kisebbségi nyelvhasználatot tiltó oktatási törvényt, továbbá Varsó és Bukarest is tiltakozását fejezte ki, hiszen Ukrajnában jelentős a lengyel és a román kisebbség is. Kedden pedig megszólalt a többmillió orosz kisebbségre erősen figyelő moszkvai külügy is: hazánkat is megemlítve nemzetközi összefogást javasoltak a jogszabállyal szemben.

A tét óriási. Amennyiben életbe lép az új oktatási törvény, úgy évtizedeken belül elvesz Kárpátalja. Eddig lehetett abban bízni, hogy emberségünkre, segítő jobbkra emberség és jogokat biztosító magatartás lesz a válasz. Ezután nem maradt más, mint a nyomásgyakorlás minden fronton. Ebben az ügyben nem maradhatunk alul.